

CHƯƠNG THỨ NĂM MƯỜI

ĐÃ THỀ NGUYỄN

HOẠN NẠN CHẴNG CHIA LÀ

Hồ Phỉ ở trong thạch thất đang nhìn qua cửa sổ ra ngoài , nghe Trình Linh Tố nói vậy quay lại mỉm cười rồi xoay quanh , chìa tay qua cửa sổ đón lấy một mũi cương tiêu , một mũi tự tiễn liệng xuống đất nói :

- Đáng tiếc bọn ta không đem theo ám khí , đành mượn của địch nhân vậy . Một , hai , ba , bốn , năm , sáu ... mẹ Nam có chín tên .

Chàng lại chuyển qua cửa sổ khác đếm :

- Một , hai , ba ... mạn Bắc có bảy tên . Đáng tiếc mẹ Đông và mẹ Tây không nhìn thấy .

Chàng quay lại ngó và thấy trong góc thách thất có một cái bếp đá . Chàng động tâm vươn tay phải cầm lấy quai chảo đặt trên bếp . Chàng nhoài mình thò đầu ra ngoài cửa sổ để ngó bên đông và bên tây . Vì thế mà nửa người lộ ra . Địch nhân liền phóng ám khí tập kích . Chàng dùng cái chảo và cái vung làm hai lá chắn che đỡ hai bên .

Những tiếng leng keng , cách cách vang lên . Hồ Phỉ co người lại cười khanh khách . Trên vung chảo cắm vào bốn , năm mũi ám khí , trong lòng chảo cũng đựng năm , sáu thứ , nào là Thiết Liên Tử , nào là Tự Tiễn , nào Phi Truy , nào Táng Môn Đinh . Cái chảo đã mẻ một miếng lớn vì bị Phi Hoàng Thạch liệng trúng .

Hồ Phỉ nói :

- Cả trước sau và hai bên cộng là hai mươi một người . Tại hạ không ngó thấy Từ huynh và hai đứa nhỏ , nghĩ lại mới nhớ ra còn hai người của chúng đối phó với Từ huynh và hai tên bông hai đứa nhỏ đem đi . Như vậy đối phương cả thảy là hai mươi năm người .

Trình Linh Tố nói :

- Nếu hai mươi lăm tên đều là hạng tầm thường thì chẳng có chi đáng ngại nhưng bọn này ...

Hồ Phỉ ngắt lời :

- Nhị muội ! Nhị muội có biết lai lịch của tên sử cô Lôi Chấn Đáng không ?

Trình Linh Tố đáp :

- Sư phó đã nhắc tới thứ binh khí ngoại môn này . Lão nhân gia còn bảo những người chuyên sử Lôi Chấn Đáng đều thuộc phái Bạch Gia Bảo ở Tai Bắc . Nhưng người sử kiếm thì hiển nhiên là kiếm thuật của Kỳ gia ở Triết Đông . Ồ ! Đại ca ! Đại ca có nghe rõ khẩu âm của chúng không ?

Mã Xuân Hoa nói ngay :

- Phải rồi . Có người nói tiếng Quảng Đông , có người nói tiếng Hồ Nam , Hồ Bắc lại có cả khẩu âm miền Sơn Đông , Sơn Tây nữa .

Trình Linh Tố nói :

- Trong thiên hạ quyết không có bọn cường đạo nào lại hội họp được nhiều hảo thủ từ bốn mặt tám phương đến như bọn này mà lại cướp tiêu ngân vễn vễn chín ngàn lạng bạc .

Mã Xuân Hoa nghe nói tới " vễn vễn chín ngàn lạng bạc " bất giác đỏ mặt lên . Từ ngày sáng lập ra Phi Mã Tiêu cục ra đến nay , quả chưa bao giờ lãnh món hàng nhỏ nhất như vậy .

Hồ Phỉ nói :

- Trước hết chúng ta cần điều tra cho biết ý muốn của địch nhân . Chúng tôi đây vì anh em tại hạ hay nhằm vào Mã cô nương .

Ban đầu chàng thấy thanh thế bên địch như vậy liền cho là phe phái Điền Quy Nông nhưng hành vi của bọn cường đạo chỗ nào cũng nhắm vào vợ chồng Từ Tranh và Mã Xuân Hoa , hiển nhiên không liên quan gì đến Miêu Nhân Phụng và Điền Quy Nông .

Mã Xuân Hoa đáp :

- Dĩ nhiên bọn chúng có ý đối phó với Phi Mã tiêu cục . Xin tha thứ cho tiểu muội hỏi một câu . Quý tính đại ca đây là gì ?

Hồ Phỉ đưa tay lên nhắc túm râu giả ra cười hỏi :

- Mã cô nương không nhận được tại hạ ư ?

Mã Xuân Hoa thấy trong con người tráng kiện của chàng vẻ mặt còn non choẹt , nàng không nhớ ra đã gặp chàng ở đâu ?

Hồ Phỉ cười nói :

- Thương Thiếu Gia ! Xin thiếu gia tha mạng cho A Phỉ đừng làm khó dễ gì gã .

Mã Xuân Hoa sững sốt mấp máy môi nhưng không nói .

Hồ Phỉ lại nói tiếp :

- A Phỉ bị thiếu gia treo lên thật là đáng thương . Thiếu gia hãy tha cho gã trước rồi tiểu muội sẽ để thiếu gia nắm tay được không ?

Nguyên ngày trước Hồ Phỉ bị Thương Bảo Chấn cột lại treo lên xà nhà đánh đập cực kỳ thảm khốc . Mã Xuân Hoa sinh lòng bất nhân khản cầu Thương Bảo Chấn tha cho chàng . Thương Bảo Chấn có cảm tình với nàng nên tuy gã căm hận Hồ Phỉ mà vẫn ưng thuận lời thỉnh cầu của nàng . Tuy lúc ấy Hồ Phỉ đã tự mình thoát khỏi trói buộc mà chàng vẫn nhớ rõ ràng những lời năn nỉ của Mã Xuân Hoa nên chàng đem lòng cảm kích không bao giờ quên được .

Nay Hồ Phỉ muốn báo đáp mối ân tình ngày trước liều mạng cứu nàng , dù chết cũng chẳng từ nan . Hiện giờ chàng đang ở nơi hiểm địa mà trong lòng lại rất cao hứng vì chàng đã tận tâm báo đáp nàng trong lúc nguy nan .

Mã Xuân Hoa đỏ mặt lên miêng hô :

- ủa ! A Phỉ đấy ư ? A Phỉ ở Thương Gia Bảo ngày trước ?

Nàng dừng lại một chút rồi nói :

- Huynh đệ là con đại hiệp Hồ Nhất Dao , Hồ Phỉ huynh đệ ơi !

Hồ Phỉ mỉm cười gật đầu nhưng nghe nàng nhắc tới danh tự của phụ thân , lòng chàng se lại .

Mã Xuân Hoa nói :

- Hồ huynh đệ ! Huynh đệ ... huynh đệ ... ráng mà cứu hai đứa con nhỏ của tiện thiếp .

Hồ Phỉ đáp:

- Dĩ nhiên tiểu đệ phải hết lòng .

Rồi chàng giới thiệu :

- Đây là Trình Linh Tố cô nương , cô em mới kết nghĩa của tiểu đệ .

Mã Xuân Hoa vừa cất tiếng hô " Trình cô nương " thì đột nhiên nghe đánh " sầm " một tiếng . Cánh cửa nhà thạch thất bị một vật rất nặng liệng vào . Bụi đất từ trên nóc nhà rớt xuống lả tả . May mà cánh cửa rất dày , gióng cửa cũng kiên cố nên không bị gãy để mở tung ra .

Hồ Phỉ do lỗ cửa sổ nhìn ra ngoài thấy bốn tên đại đạo cười trên lưng ngựa , dùng giây lôi một đoạn cây lớn từ phía xa xa chạy tới . Khi còn cách cánh cửa chừng hơn trượng , bốn tên phóng mạng khúc cây vào cửa đánh " sầm " một tiếng .

Hồ Phỉ nghĩ thầm :

- Nếu chúng phá được cửa kéo ùa vào thì không chống nổi .

Tay chàng cầm một mũi Táng Môn Đinh , một cây Tụ Tiến , chờ cho bốn tên đại đạo tung ngựa đi xa rồi quay đầu lại mới lớn tiếng quát :

- Tại hạ còn lưu tình chỉ bắn chết ngựa chứ không bắt chết người .

Chàng giơ tay phải lên hai cái phóng hai mũi ám khí ra . Hai tiếng veo veo rít lên . ám khí bắn trúng đầu ngựa . Hai con ngựa thét lên một tiếng ngã quay ra chết

liền . Hai tên đại đạo ngồi trên lưng ngựa xoay mình nhảy xuống . Hai con ngựa đi sau vướng phải cành cây cũng té nhào . hai tên kỵ mã này bản lãnh không phải tầm thường tung mình vọt lên nên không bị đè .

Quần đạo bên ngoài đều bật tiếng la hoảng . Chúng chạy lại coi thấy hai mũi ám khí cắm sâu vào óc ngựa . bên ngoài chỉ nhìn thấy cái lỗ , chuỗi tên cũng không chìa ra . Thủ kinh kinh hồn này thật là hiếm có ở đời .

Quần đạo đều là những tay hảo thủ làm gì chẳng biết Hồ Phỉ còn lưu tình , nếu bắn vào người mấy mạng cũng không còn .

Quần đạo đang ngơ ngác , bỗng nghe hồi còi rít lên liền lui ra xa mấy chục trượng . Chúng thấy ám khí không thể bắn tới nơi mới tụ tập vào một chỗ cùng nhau thương nghị .

Giả tử Hồ Phỉ bắn trúng người chết ba , bốn tên thì cục diện hòa hoãn được ngay nhưng chàng không hiểu lai lịch đối phương , không muốn giết người một cách khinh suất để kết mối thâm thù . Huống chi còn hai con Mã Xuân Hoa và Từ Tranh chưa biết ra sao . Nếu hai bên đi được đến chỗ điều đình tử tế là hay hơn hết .

Quần đạo rút lui rồi , Hồ Phỉ quay lại ngó thấy cánh cửa đã bị nứt một kẽ lớn , nếu

(thiếu hai trang , sorry các huynh đệ nhiều)

- Vụ này liệu có liên can gì đến đại chủ Hồ ở Nghĩa Đường Trần không ?

Hồ Phỉ đáp :

- Tiểu huynh không hiểu .

Chàng dừng lại một chút rồi tiếp :

- Nếu ta cứ ngồi đây mà lo lắng thì bụng để chân tướng . nếu hai việc có liên quan với nhau tất cục diện sẽ biến đổi .

Trình Linh Tố gật đầu . Hai người liền mở rộng cửa .

Quần đạo thấy có người ra sợ phá vòng vây , mười mấy người kỵ mã bốn phía đều tiến gần vào .

Hồ Phỉ lớn tiếng hô :

- Nếu các vị vì Hồ mỗ mà tới đây thì Hồ mỗ cùng nghĩa muội ở cả trong này , các vị không nên làm liên lụy đến người ngoài .

Đoạt chàng bẻ rọc tẩu đánh " rắc " một tiếng găm làm hai đoạn , lại bỏ hết đi hóa trang trên mặt , Trình Linh Tố cũng lột mũ ra để chìa mớ tóc mây cho lộ chân tướng cô gái .

Quần đạo đều kinh dị . Chúng không ngờ con người bản lãnh phi thường lại

là chàng thiếu niên chưa đầy hai mươi tuổi .

Quần đạo ngơ ngác nhìn nhau tựa hồ trong lúc nhất thời chưa tìm ra chủ ý . Đột nhiên một người mình cao mặt trắng tiến ra . Chính là gã họ Niếp sử trường kiếm .

Gã nhìn Hồ Phỉ chấp tay nói :

- Tôn giá có ơn trả kiếm , tại hạ vĩnh viễn không quên . Công việc của bọn tại hạ tuyệt không liên quan gì đến hai vị . Xin hai vị tùy tiện . Bọn tại hạ kính cẩn đưa chân .

Dứt lời gã xuống ngựa , khẽ vỗ vào mông nó một cái . Con ngựa chạy đến trước mặt Hồ Phỉ rồi dừng lại . Tên đại đạo nhường cả ngựa cưỡi cho chàng .

Hồ Phỉ chấp tay đáp lễ hỏi :

- Còn Mã cô nương thì sao ?

Gã họ Niếp đáp :

- Anh em tại hạ mời Mã cô nương lên Bắc một chuyến , quyết chẳng dám đụng đến một sợi lông của cô .

Hồ Phỉ cười nói :

- Nếu đã có hảo ý mời khách thì hà tất phải nhốn nháo như vậy ?

Chàng quay lại hô :

- Mã cô nương ! Người ta mời cô làm tân khách . Cô nương có đi không ?

Mã Xuân Hoa ra cửa nói :

- Tiệp thiệp chưa từng quen biết các vị thì các vị mời đi làm chi ?

Trong quần đạo có tên cười đáp :

- Dĩ nhiên anh em bọn tại hạ không quen biết cô nương nhưng có người quen biết .

Mã Xuân Hoa lớn tiếng :

- Còn những đứa con của tiệp thiệp ? Các vị mau mau trả lại cho !

Gã họ Niếp đáp :

- Hai vị lệnh lang bình yên vô sự . Xin cô nương cứ yên dạ . Bọn tại hạ hết sức bảo vệ , khi nào dám làm cho hai vị tiểu công tử phải sợ hãi ?

Trình Linh Tố liếc mắt ngó Hồ Phỉ nghĩ bụng :

- Tên cường đạo này ăn nói mỗi lúc một khách khí . Từ Tranh bắt quả là một tên tiểu nha đầu thì con y làm gì lại kêu bằng tiểu công tử ?

Mã Xuân Hoa bỗng đỏ mặt lên nói :

- Tiệp thiệp không đi . mau trả lại con cho tiệp thiệp .

Nàng không chờ quần đạo trả lời đã trở gót đi vào .

Hồ Phỉ thấy hành động kỳ lạ của Mã Xuân Hoa càng sinh lòng ngờ vực nói :

- Giữa Mã cô nương và tại hạ có mối giao tình thâm trọng , bất luận vì việc gì , tại hạ cũng chẳng thể tự thủ bàng quan .

Gã họ Niếp nói :

- Võ công của tôn giá tuy cao cường nhưng bất địch chúng . Bọn tại hạ cả thảy hai mươi lăm người , đến chiều còn thêm cường viện tới nữa .

Hồ Phỉ bụng bảo dạ :

- Nhân số gã này nói ra đúng với điều ta phỏng đoán . Quả gã không lừa gạt ta . Bất luận cường viện là ai , ta cũng không thể bỏ Mã cô nương mà đi được . Nhưng chẳng lẽ để nhị muội vì nàng mà uống mạng .

Chàng liền khế bảo cô :

- Nhị muội ! Nhị muội hãy phá vòng vây đi trước . để một mình tiểu huynh chiếu cố cho Mã cô nương còn dễ hơn nhiều .

Trình Linh Tố biết chàng lo cho mình liền hỏi lại :

- Lúc chúng ta kết bái thể nguyện với nhau chia sẻ hoạn nạn hay là gặp hoạn nạn thì trốn đi trước ?

Hồ Phỉ đáp :

- Nhị muội chưa từng quen biết Mã cô nương can chi phải mạo hiểm ? Còn tiểu huynh thì không thể thế được .

Trình Linh Tố thủy chung không nhìn chàng hỏi lại :

- Tiểu muội không mạo hiểm vì Mã cô nương nhưng giữa tiểu muội và đại ca chẳng lẽ cũng chưa từng quen biết ư ?

Hồ Phỉ trong lòng cảm kích . Suốt đời chàng chưa bao giờ được ai cam tâm cùng chết với mình .

Chàng không ngần ngại gì nữa nói ngay :

- Đã thế chúng ta sống thì cùng sống , chết thì cùng chết .

Gã họ Niếp chờ một lúc không thấy Hồ Phỉ đáp lại liền nói :

- Bọn tại hạ quyết không dám làm tổn thương đến Mã cô nương . Vậy hai vị còn lo gì nữa mà phải mạo hiểm ? Tôn giá hành động rất quang minh lỗi lạc , bọn tại hạ khâm phục vô cùng . Hậu hội còn nhiều , bữa nay hãy tạm biệt nên chăng ?

Hồ Phỉ hỏi lại :

- Niếp đại ca buông tha Mã cô nương hay không ?

Gã họ Niếp lắc đầu toan khuyên giải nữa nhưng mấy tên trong bọn quần đạo đã lớn tiếng quát mỗi người một câu :

- Gã tiểu tử này không biết đường tiến thoái hà tất Niếp đại ca phải phí lời với gã ?

- Thế này là thiên đường có nẻo người không tới , địa ngục không đường lại

tiến vào .

- Ngốc tiểu tử ! Một mình ngươi có bản lĩnh nghiêng trời hay sao mà dám chống cự ?

Đột nhiên ánh bạch quang lấp loáng . Một mũi ám khí nhằm bắn vào Hồ Phỉ .

Tên đại đạo họ Niếp nhảy lên nắm lấy , thì ra một mũi phi đao .

Hồ Phỉ nói :

- Hảo ý của tôn giá tiểu đệ xin tâm lãnh . Kể từ lúc này chúng ta không ai nợ gì ai nữa .

Dứt lời chàng nắm tay Trình Linh Tố xoay mình tiến vào thạch thất .

Lại nghr sau lưng tiếng gó rít lên vù vù . Mấy món ám khí bắn tới .

Hồ Phỉ đóng cửa lại . Những ám khí cắm vào cánh cửa .

Quần đạo lớn tiếng hô hoán xông đến trước cửa .

Hồ Phỉ vội chạy đến bên cửa sổ , lượm mấy mũi cương tiêu nhằm mấy tên đại đạo gần hất liệng ra .

Tên đại đạo kia la lên một tiếng . Vai gã trúng tiêu nhưng gã cực kỳ hung hãn vẫn không lùi lại lớn tiếng hô :

- Các vị huynh đệ ! Bữa nay chúng ta không thu thập nổi một thằng nhỏ thì còn mặt mũi nào mà trở về ?

Quần đạo nổi hiệu còi inh ỏi . Bốn mặt xông cả vào .

Trên tường đá mặt đông và mặt Tây phát ra những iếng đập phá âm âm . Hai mặt này không có cửa sổ , quần đạo không sợ Hồ Phỉ bắn ám khí , đang dùng vật nặng đập mạnh định phá tường xông vào .

Hồ Phỉ liên tiếp liệng ám khí ra . Quần đạo ở hai mặt Nam Bắc phải lùi lại nhưng tiếng phá tường hai mặt Đông Tây vang lên không ngớt .

Trình Linh Tố lấy cây nến chế bằng Thất Tâm Hải Đường . Cô lại đưa thuốc giải cho Hồ Phỉ và Mã Xuân Hoa cùng phu nhân nằm trên giường bệnh để mọi người nhét vào mũi . Cô chờ địch nhân xông vào là đốt nến lên để chúng trúng độc ngã lăn ra .

Chất độc của cô đối phó với thiếu số địch nhân dĩ nhiên ứng nghiệm như thần nhưng địch nhân đông quá , cô không làm gì được . Cô dự bị đốt nến cũng chỉ là làm họ hết sức , giảm bớt được tên nào hay tên ấy . Còn bọn mình có ra khỏi được trùng vây hay không cô chẳng chắc phần nào .

Giữa lúc ấy , một tiếng " uỳnh " vang lên . Vách đá mặt Tây bị đánh vỡ thành lỗ hổng . Nhưng quần đạo vẫn sợ võ công Hồ Phỉ ghê gớm , không ai dám tiến vào .

Nhưng nếu lỗ hổng phá lớn thêm , chúng có thể kéo ừa vào được .

Hồ Phỉ thấy tình thế cấp bách , đảo mắt nhìn quanh nhà thạch thất xem còn vật gì đáng thương địch không .

Trình Linh Tố bỗng la lên :

- Đại ca ! Cái này hay lắm rồi .

Cô cúi xuống chui vào gầm giường thò tay bóc ra hai nắm vôi trắng .

Hồ Phỉ cũng reo lên :

- Tuyệt diệu ! Thật là tuyệt diệu ?

Chàng xé áo trường bào lất một mảnh gói vôi lại rồi xông tới trước lỗ hổng chuồn ra . Chàng nhắm mắt giơ tay mặt liệng gói vôi bột về phía địch nhân rồi chuồn vào ngay .

Quần đạo bàn định kế hoạch đánh vào nhà cách nào mà không đáng thương đến Hồ Phỉ ngờ đâu chàng do lỗ thủng chui ra tấn công đột ngột . Gói vôi lớn tung bay bốn phía , mù trắng mịt mờ . Ba tên đại đạo đứng gần bị vôi liệng vào mắt đau không chịu được đều bật tiếng la thất thanh .

Hồ Phỉ tập kích thành công , vừa xoay mình thì Trình Linh Tố đưa cho chàng hai gói vôi nữa . Chàng lại reo lên :

- Tuyệt diệu ! Tuyệt diệu !

Chàng bước lên phiến đá lớn trên bếp , chìa tay qua đỉnh đầu tung mình nhảy lên . Hai tiếng âm âm . Nóc nhà bị thủng một lỗ lớn .

Hồ Phỉ chuồn qua lỗ hổng nóc nhà liệng hai gói vôi bột ra .

Quần đạo lại bật tiếng la hoảng .

Trình Linh Tố tiếp tục gói vôi bột bỏ vào đưa lên nhóc nhà . Hồ Phỉ liệng ra bốn mặt Đông Tây Nam Bắc . Quần đạo vừa kêu la chửi bới vừa chạy vào rừng .

Sáu , bảy tên cường đạo bị trọng thương . Trong lúc nhất thời chúng không dám sấn vào gần thạch thất .

Tình trạng này kéo dài hơn một giờ . Quần đạo không dám xông vào bọn Hồ Phỉ cũng không dám xông ra , chỉ sợ mất căn cứ phòng thủ thì chẳng tài nào kháng cự được .

Hồ Phỉ và Trình Linh Tố còn có lúc nói cười . Hai người từng ở với nhau trong khi hoạn nạn , ngày thêm thân mật .

Mã Xuân Hoa trong lòng cực kỳ hồi hộp . Nàng đã không trông gì ở bọn địch nhân , còn đối với câu chuyện giữa Hồ Phỉ và Trình Linh Tố nàng nghe mà tựa hồ chẳng nghe thấy gì .

Hồ Phỉ nói :

- Chúng ta cố giữ đến đêm , nhờ bóng tối trốn thoát được là may . Bằng đêm

nay không trốn thoát là làm lụy đến tính mạng của Nhị muội . Còn cái mạng già của Thân Quyền Hữu Địch Ngưu Canh Điền tiểu lão nho này thì ha ha ...

Chàng nói tới đây đưa tay lên trở vào mỗi vừa cười vừa nói tiếp :

- Nếu biết sớm vụ này không liên quan gì đến đại tài hủ họ Hồ thì đừng bỏ túp râu đi hay hơn .

Trình Linh Tố mỉm cười khẽ hỏi :

- Đại ca ! Nếu lúc nữa không chạy thoát thì đại ca cứu tiểu muội hay cứu Mã cô nương ?

Hồ Phỉ đáp :

- Cứu cả hai người .

Trình Linh Tố hỏi :

- Tiểu muội hỏi trường hợp chỉ có thể cứu được một người còn một người phải chết thì đại ca cứu ai ?

Hồ Phỉ trầm ngâm đáp :

- Tiểu huynh cứu Mã cô nương rồi cùng chết với Nhị muội .

Trình Linh Tố quay lại khẽ hô :

- Đại ca !

Cô nắm lấy tay chàng . Hồ Phỉ chấn động tâm thần , đột nhiên la lên :

- Trời ơi ! Nguy rồi !

-----oOo-----

Tiểu Ngạo Giang Hồ